

Overmeesterd

Maya Banks bij Boekerij:

Ademloos-trilogie

Geheim verlangen

Gevaarlijke liefde

Vurige obsessie

Verleiding-trilogie

Zoete overgave

Zoete verleiding

Zoete weelde

Zoete verwachting

Zoete bezitting

Zoete overgave

Overgave-trilogie

Laat me nooit meer los

Ik geef me over

Voor altijd van jou

Hartstocht-trilogie

Overmeesterd

Maya Banks

Overmeesterd

Deel 1 van de *Hartstocht*-trilogie

ISBN 978-90-225-8083-7
ISBN 978-94-023-0948-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Mastered*
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Deventer

© 2015 Maya Banks
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Evangeline staarde in de spiegel en herkende met moeite de vrouw die haar met grote ogen aankeek. Ze reageerde niet op haar vriendinnen, Lana, Nikki en Steph, die om haar heen draaiden en de laatste hand legden aan haar make-up en haar, tot ze zeker wisten dat alles perfect was.

‘Ik kan dit niet,’ mompelde Evangeline. ‘Dit is krankzinnig en ik kan niet geloven dat ik me door jullie heb laten overhalen.’

Nikki keek haar in de spiegel strak aan. ‘Je gaat. Niet terugkrabbelen nu, meid. Ik zou dolgraag de blik op het gezicht van die rotzak zien, als hij ziet wat hij eigenlijk misloopt.’

De rotzak in kwestie was Evangelines ex-vriendje Eddie.

‘Ik zou zeggen dat hij helemaal niets heeft gemist,’ zei Evangeline zachtjes en ze werd weer overspoeld door schaamte.

Lana’s blik werd fel en Steph keek dreigend. Op ieder ander tijdstip zou hun blijk van loyaliteit en vriendschap haar hebben opgebeurd, maar nu had ze er spijt van dat ze hun de gênante details van haar breuk met Eddie had toevertrouwd. Ze had hun gewoon moeten vertellen dat ze hadden besloten uit elkaar te gaan. Alleen had Evangeline haar vriendinnen al verteld dat ze nog maagd was en dat ze Eddie bij hun laatste date haar maagdelijkheid zou geven, omdat ze zeker wist dat hij de ware was.

Wat een ongelooflijke sukkel was ze toch. Zijn woorden klonken nog steeds in haar hoofd. Elk woord was als een messteek in haar hart, maar het mes in haar hart steken was niet genoeg voor hem. Hij had het rondgedraaid om haar zo veel mogelijk pijn te doen.

‘Eddie is een rotvent,’ siste Steph. ‘Schat, dat wisten we allemaal. Weet je nog dat we hebben geprobeerd je over te halen hem die nacht – of welke nacht dan ook – niet zijn zin te geven? Er is niets om je voor te schamen. Niets. Hij is een lul.’

‘Precies,’ reageerde Nikki fel. ‘En daarom stap jij straks bij

Impulse naar binnen alsof je daar verdomme de baas bent. Je ziet er super uit. En ik zeg dat niet als goede vriendin die je wil oppepen. Ik spreek als een vrouw die merkt dat er een andere vrouw in haar territorium is die veel sexyer is dan zij. Van wie ze de ogen uit het hoofd wil krabben, omdat ze weet dat ze zich nooit met haar kan meten.’

Evangeline keek verrast omhoog en haar geschrokken blik vond die van Nikki in de spiegel.

Lana schudde haar hoofd en zuchtte. ‘Je ziet het niet, Vangie. En god, ik denk dat mannen mede daardoor worden aangetrokken. Je weet niet hoe mooi je bent. Je hebt grote ogen, fantastisch haar, een figuur om jaloers op te zijn en je bent verschrikkelijk lief. Als je zou willen, lagen de mannen aan je voeten. Ze zouden je behandelen als een koningin – en dat verdien je ook – maar je ziet het gewoon niet en dat maakt je nog aantrekkelijker.’

Evangeline schudde verbijsterd haar hoofd. ‘Jullie zijn gek. Ik ben een zeer onlangs ontmaagde vrouw van drieëntwintig zonder enige charme. Een boerentrien met een zuidelijk accent waarvan New Yorkers met hun ogen gaan rollen. Waardoor ze me op mijn schouders willen kloppen en zeggen: ‘Wat rot voor je.’ Ik ben hier niet op mijn plek en dat weten jullie. Ik had hier nooit naartoe moeten komen. Als mama en papa er niet waren, zou ik naar huis gaan en daar werk zoeken.’

Lana stak haar handen omhoog. ‘Ooit zal iemand je duidelijk maken hoe alle anderen je zien. Eddie is een verwaande zak voor wie jij een verovering was. Hij weet dat hij je schoenen nog niet zou mogen aflikken en dat hij waardeloos is in bed, maar dat zou hij nooit toegeven en daarom kraakt hij jou af.’

Evangeline hief haar hoofd op. ‘Alsjeblieft. Kunnen we nu ophouden over Eddie? Het is al erg genoeg dat ik hem misschien tegenkom. Wellicht heeft hij zich bedacht en gaat hij vanavond niet uit. Misschien heeft hij, net als over de rest, gelogen toen hij zei dat hij me mee wilde nemen. Ik ben hier nog niet klaar voor. Ik ben doodsbang en heb er geen behoefte aan opnieuw vernederd te worden.’

‘Schatje, het gaat er juist om dat je hem vanavond ziet. Of eigenlijk dat hij jou ziet en zichzelf in zijn ballen trapt als hij ziet wat hij had kunnen hebben,’ herinnerde Nikki haar.

Steph duwde een vippasje in Evangelines hand en zorgde ervoor

dat ze het ook aannam en niet weglegde. ‘Ik kon er maar eentje te pakken krijgen, anders zou een van ons met je meegaan. Maar er is een lange rij en mensen wachten de hele nacht vergeefs om binnen te komen. Met dit pasje loop je meteen naar voren, je laat de uitsmijter aan de deur je pasje zien en hola, je bent binnen. En dan laat je ze een poepie ruiken, meid. Je loopt met opgeheven hoofd naar binnen, alsof je geen man nodig hebt en je laat iedere man, inclusief Eddie, zien wat ze zouden kunnen hebben, maar niet mogen aanraken. Je drinkt iets. En als Eddie in jouw richting kijkt, krimp je niet in elkaar. Je houdt je hoofd omhoog. Je kijkt hem recht in zijn ogen en glimlacht. En dan negeer je hem, alsof hij niet bestaat. Dans als je daar zin in hebt. Flirt wat. Zorg dat je je zelfvertrouwen terugkrijgt. En als je naar huis wilt, bel je het nummer op het kaartje dat ik je gegeven heb. Wacht een kwartier en ga dan naar buiten. Je taxi staat klaar en dan maak je dat je naar huis komt om ons verslag uit te brengen.’

Lana raakte haar schouder aan. ‘En als er ook maar iets misgaat, dan bel je ons of stuur je een berichtje. We zijn dan bij je voor je het weet. We hebben vanavond toch geen plannen. We zijn er voor je als je thuiskomt, maar als je ons eerder nodig hebt, laat je ons iets weten. Hoe lang de rij ook is, ik sla de uitsmijter op zijn gezicht als hij me mijn vriendinnen niet laat helpen.’

Er verscheen een glimlach op Evangelines gezicht en haar ogen begonnen te stralen. Niet omdat ze Lana niet geloofde, want dat deed ze zonder meer. Haar vriendinnen waren ontzettend beschermend naar haar en naar elkaar. Evangeline twijfelde er niet aan dat Lana het gevecht zou aangaan met een uitsmijter van meer dan negentig kilo – en zou winnen – als ze wist dat Evangeline haar nodig had.

Ze pakte Lana’s hand en kneep erin. Hard. Toen keek ze omhoog om Steph en Nikki ook te betrekken in haar dankbare blik.

‘Jullie zijn geweldig. Jullie hebben zoveel voor me gedaan. Ik weet niet hoe ik jullie ooit kan bedanken.’

Nikki rolde met haar ogen en Steph snoof.

‘Alsof jij niet ook altijd voor ons hebt klaargestaan! Heb je ons niet geholpen als we zelf een gebroken hart hadden, onze haren vastgehouden als we moesten overgeven nadat we ons bezat hadden om een klootzak die niet goed genoeg voor ons was? Heb je

ons toen niet verteld dat de sukkel die ons hart gebroken had nog niet de grond onder onze voeten zou mogen kussen, laat staan iets anders? Klinkt dat bekend?’

Evangeline grijnsde om Stephs verweer. Omdat ze gelijk had. Alles wat ze nu voor haar deden, had zij voor hen gedaan. Maar ze was het niet gewend dat het nu omgekeerd was. Ze had niet veel afspraakjes. In de eerste twee jaar, sinds ze naar de stad was verhuisd uit het kleine zuidelijke stadje waar ze geboren en getogen was, had ze helemaal geen dates gehad. Ze had zich op haar werk geconcentreerd en extra diensten gewerkt om zo veel mogelijk geld te sparen om naar haar moeder te sturen.

Pas toen Eddie in de bar was verschenen waar Evangeline als serveerster werkte en iedere avond was teruggekomen totdat ze eindelijk toegaf, was ze met hem uitgegaan. Hij probeerde haar te versieren, maar Evangeline had hem afgewezen. Achteraf gezien was ze niet meer dan een uitdaging voor hem geweest. Alsof je een rode vlag voor een stier zwaait. Door de boot af te houden en niet toe te geven, deed hij nog meer zijn best haar in bed te krijgen.

Het feit dat hij haar eerste was, gaf een extra glans aan zijn overwinning.

Eikel.

Ze ontblootte bijna haar tanden van woede, maar ze wilde de zorgvuldig gestifte lippen en make-up niet verpesten. De meiden waren een uur bezig geweest om haar perfect op te maken. En terwijl ze om haar heen draaiden, hadden ze haar onvoorwaardelijk gesteund – en dreigementen gemompeld die ze niet tegen Eddie zou durven herhalen – en haar gekneusde zelfvertrouwen opgepept.

Dankzij deze drie vrouwen zou Evangeline naar een club gaan waarvan Eddie opschepperig had verteld dat hij lid was. Alleen al bij de gedachte wilde ze zich een week lang onder haar bed verstoppen, maar het ging haar lukken. Dapper. Mooi. Vol zelfvertrouwen. Ze zou Eddie laten zien wat hij had kunnen hebben.

Ze trok bijna een pruillip. Hij had haar al gehad. En volgens hem was het niets bijzonders. Nee, zelfs dat niet. Het – zij – was vreselijk. Hoe moest ze in godsnaam een club binnenlopen en ervoor zorgen dat een man spijt zou krijgen dat hij haar had laten gaan? Volgens haar vriendinnen zou het hem spijten dat hij haar niet kon krijgen, maar hij had haar al gehad!

De kans was groter dat hij haar zou uitlachen en zou vragen welke man ooit een frigide trut als zij zou willen hebben.

Haar zelfvertrouwen waar ze al de hele middag aan werkte, verdween als sneeuw voor de zon en ze keek in de spiegel naar haar vriendinnen. Ze opende haar mond om het hele plan af te blazen, maar ze keken haar alle drie met woeste blikken aan.

Hoe deden ze dat? Ze wisten precies wat ze wilde zeggen. Maar ja, ze was altijd al een open boek voor hen. Aan de andere kant was ze dat volgens Eddie voor iedereen. Hij deed het voorkomen alsof het een slechte eigenschap was. Eerlijkheid. Geen spelletjes spelen of zich anders voordoen dan ze was.

Bij haar vriendinnen maakte het niet uit, want daardoor voelde ze zich bijzonder. Het waren zulke goede vriendinnen dat ze altijd precies wisten wat ze dacht. Maar het was niet prettig om erachter te komen dat ze voor iedereen zo'n open boek was.

Hoe moest ze zichzelf ooit verdedigen, beschermen of voorkomen dat ze gekwetst zou worden als ze haar gedachten en gevoelens niet kon verbergen?

'Als je het maar uit je hoofd laat,' waarschuwde Lana.

Nikki knielde naast haar, zodat ze op ooghoogte zat van Evangeline, die op het krukje voor haar toilettafel zat. Waar ze het afgelopen uur had gezeten terwijl haar vriendinnen zich over haar ontfermden. Haar uitdrukking was zacht en begripvol.

'Luister lieverd. Je moet dit voor jezelf doen. Niet voor ons. En al helemaal niet voor Eddie. Voor niemand anders dan voor jezelf. Hij heeft iets van je afgepakt en je wil het terug. Als je hem in je hoofd laat en de onzin die hij je heeft wijsgemaakt gaat geloven, wint hij. Dat mag je niet laten gebeuren. Wat hij gezegd heeft, is onzin. Het is niet waar. En ik wil niet dat je hem gelooft. Dus zet het uit je hoofd. Je hebt een kwartier tot de taxi er is om je naar de club te brengen, dus denk even goed na. Doe wat je moet doen, maar doe het voor jezelf.'

Evangeline knipperde driftig om de tranen tegen te houden. Haar vriendinnen zouden haar vermoorden als ze haar make-up zou verpesten. Dan moesten ze weer opnieuw beginnen, zou ze veel te laat in de club zijn en zou ze nog een reden hebben om terug te krabbelen. En Nikki had gelijk. Dit was iets wat ze voor zichzelf moest doen.

Eddie had niet alleen haar maagdelijkheid van haar afgenomen, wat trouwens helemaal niet zoveel voorstelde. Seks werd enorm overschat. Hij had haar ook haar waardigheid en het beetje zelfvertrouwen dat ze had, ontnomen. Hij had haar verlaten, vernederd en haar zonder gevoel voor eigenwaarde achtergelaten.

Geen enkele man was dat waard en het maakte haar boos dat zijn woorden nog steeds pijn deden. De seks? Niets bijzonders. Maar de woorden zou ze nooit vergeten. Ze hadden een gat in haar hersenen gebrand, een wond waarvan ze niet wist of hij ooit zou genezen.

Als ze vanavond ook maar iets van de moed zou krijgen waar ze zo bitter weinig van had, dan was het het waard om helemaal alleen een drukke, hippe club binnen te lopen en te kijken waar het schip strandde.

Haar vriendinnen wilden niet dat ze alleen ging. Helemaal niet zelfs. Maar Steph had maar één vippasje kunnen bemachtigen en vippasjes voor Impulse waren zeldzaam en kostbaar, gereserveerd voor mooie mensen. Rijke mensen. Belangrijke mensen. Evangeline was dat allemaal niet, maar het kon toch geen kwaad om voor één nacht net te doen alsof ze wél in dat wereldje thuishoorde?

Waarom zou zij niet voor een nacht Assepoester kunnen zijn en een beetje wraak kunnen nemen door Eddie te laten zien wat hij had weggegooid? Want Evangeline had misschien niet veel zelfvertrouwen, maar ze wist wél zeker dat haar vriendinnen elke vrouw er sexy uit konden laten zien.

Morgen zou ze weer de saaie, stille en onopvallende Evangeline worden. Lange avonden werken in een bar waar ze royale foaien gaven en waar de eigenaar goed lette op zijn meisjes. Ze zou een punt achter Eddie zetten. En ze wilde niets meer met mannen te maken hebben. Ze was hier niet om een man te vinden of te daten en ook niet voor seks. Ze was hier omdat haar familie haar steun nodig had en voor hen zou ze zonder meer haar eigen leven op een laag pitje zetten.

Natuurlijk had ze dromen en doelen. Ze wilde meer bereiken dan alleen serveren in een bar in een rok die nauwelijks haar kont bedekte, op hoge hakken waardoor haar voeten aan het einde van de avond schreeuwden van de pijn. Maar op dit moment gaf haar baan wat zij en haar familie nodig hadden. Er was nog genoeg tijd voor haar eigen leven. Ze was pas drieëntwintig. Ze zou nog een

jaar of vier, vijf werken. Genoeg geld sparen zodat haar moeder geen geldzorgen had.

Ze had zichzelf beloofd dat ze na haar dertigste zou doen wat ze zelf wilde. Haar eigen leven leiden. Een leven waar ze trots op kon zijn. Omringd door echte, goede vriendinnen zoals Steph, Nikki en Lana.

Ze wilde gaan studeren. Een vak leren. Ze wilde meer zijn dan alleen een serveerster die de eindjes maar net aan elkaar kon knopen. Haar ouders hadden geen geld om haar naar de universiteit te laten gaan. Ze had alleen een certificaat van de middelbare school gehaald. Toen ze oud genoeg was om te kunnen werken, moest ze een baan zoeken om voor haar familie te zorgen.

Ze had nergens spijt van. Ze zou alles overhebben voor haar vader en moeder. Maar dat betekende niet dat ze altijd zo wilde blijven leven. Ooit... Ooit zou ze het beter hebben. Ze wilde een man en kinderen. Een stabiele relatie. Alleen nu nog niet.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Nikki, waardoor ze abrupt teruggebracht werd naar het hier en nu.

Evangeline haalde diep adem, rechtte haar schouders en bekeek zichzelf in de spiegel. Ze zag er inderdaad mooi uit. Niet sexy, zoals haar vriendinnen zeiden, maar ze was niet lelijk. Ze was zelfs bovengemiddeld mooi, ook al kwam dat door haar vriendinnen en wat zij konden doen met make-up en kapsels. ‘Ja,’ mompelde ze zachtjes. ‘Ik ben er klaar voor.’